

magali

in en rond

Voor de lezers van Het Spoor is Magali lang geen onbekende meer. Een heerlijke heuvelkam waar geurende pijnbomen en mimosa's welig tieren en van waar je op het knusse stadje Saint-Raphaël en de blauwe Middellandse Zee neerkijkt. Zij weten eveneens dat te Valescure het centrum voor sociale vakantie van de Nationale Vereniging der Weerstanders van het Spoor (NVWS) gelegen is. De naam ervan is typisch zuiders : Villa Magali.

Over Magali zelf hebben we echter al zoveel geschreven dat het allicht overbodig is hier nog eens terug te komen op zijn park, zijn tuinen, bloemen, vogels, kleuren, zijn overblijfselen van de voormalige Tuilerieën enz.

Een vriend van ons heeft er een tijdje verbleven en was op de gelukkige gedachte gekomen zijn fiets mee te nemen. Op zijn tochten aldaar deed hij heel wat indrukken op en maakte hij tal van mooie foto's. De neerslag van zijn verhaal en enkele van zijn foto's, vind je op deze bladzijden.

Wie zich door zijn voorbeeld mocht aangespoord voelen, onthoude dat hij een fiets kan huren in het station Saint-Raphaël, maar dat een gedeelte van die uitstapjes ook te voet kunnen worden afgelegd.

Een goede raad: schaf je, in elk geval, bij het Syndicat d'Initiative van Fréjus de toeristische kaart (1/25 000) aan van het Forêt Domaniale de l'Estérel, uitgegeven door l'Office Nationale des Forêts.

Dat Estérelwoud heeft zijns gelijke niet aan de Middellandse Zeekust : het wordt overal doorkruist door paden en dreven die verboden zijn voor motorvoertuigen zodat je hier een stil en vredig gebied vindt van 4 500 ha, waarrond een lint van 45 km wegen loopt.

De bergkloof van Malinfern

Na de Avenue des Mimosas peddel je de Boulevard du Suveret op tot aan de Avenue Colonel Brooke, ter hoogte

van het Oratorium van Guérin, waar de weg van Valescure naar Agay (ook Route du Golf) begint. Eerst loopt die weg via en vervolgens door de golfterreinen welke met hun piniepijnboomen meer op een residentieel park lijken. Je rijdt voorbij de Menhir de Veyssières, de Fontaine Romaine en verder op draai je links af naar de bergkloof van Malinfern. Na een poosje « Le Grenouiller », een grillig beekje, gevolgd te hebben tot aan het Maison Forestière du Gratadis, steek je een doorwaadbare plaats over en beland je daarna dadelijk in een heel andere wereld : de met kreupelhout en rotsen bezaaide bergkloof van Malinfern die tot het meer van l'Ecureuil afdaalt. De roze kleur van de judasboomen, de

zonneroosjes en het mauve van de tijm, contrasteren nu eens met het heldere geel van irissen en brem, dan weer met het smetteloze wit van affodilen en struikheide. Het water van het meer is diep groen en de omringende rotsen zijn geel, groen en bruin gevlekt. De 145 meter hoge Pic-Baladou houdt zich kranig tegen de 286 meter van de Pic de Mal-Infarnet in dit grandioze en overweldigende decor.

Van het meer l'Ecureuil kun je via twee wegen terugkeren. Ofwel volg je het pad in tegengestelde richting tot aan het parkeerterrein van Gratadis en neem je dan de Route du Perthus via de Col du Mistral, en vervolgens de Route de Castelly. Ofwel, en dat is allicht verkieslijker,

zet je je tocht verder via een wegeltje dat in de buurt van het Maison Forestière des Trois Termes uitmondt, nabij het Massif des Suvières (565 m), een soort wachttoren van het Rijksbos. Daar neem je de Route du Baladou tot aan de voet van de Pic de Perthus (270 m). Aan het parkeerterrein van de Perthus sla je dan de richting in van la Maison Forrestière de Roussiveau, en volg je de Route de Castelly al over de Pont du Migranier tot aan de Carrefour de Colle Douce. Van dan af rij je over een smal wegje, via de wijngaarden door het Domaine Rendel, dat je naar het Oratorium van Guérin, je vertrekpunt, terugbrengt.

De Mont Vinaigre

Aan het Oratorium van Guérin neem je het wegeltje, dat langs het Domaine Rendel loopt tot aan de Carrefour de Colle Douce. Vandaar leidt de wandeldreef door een overweldigend landschap, afgebakend door zeepijnbomen, groene eiken, kurkeiken, omgeven door kreupelhout vol mooie bloemen, vooral witte affodillen, naar de Carrefour de Roche Noire, de Col de l'Essurjadou (175 m), het Maison Forrestière Malavalette dat je niet te zien krijgt omdat je, voor je zo ver bent, links afslaat naar de Route des Cols.

De Col de l'Aire de l'Olivier voert je tot op 371 m boven de zeespiegel en stuwt je verder tot aan het Maison Forrestière de la Duchesse. Vanzelfsprekend vallen er heel wat hellingen te beklimmen voor je zo ver raakt. De laatste kun je beter te voet opgaan, doodgewoon omdat het bestijgen van de eigenlijke Mont Vinaigre via een geitenhoederspad geschiedt. Met zijn 618 meter hoogte is de Mont Vinaigre lang niet indrukwekkend, ook al is hij de hoogste top van het Estérelgebergte. Zijn uitgerafelde kammen en de steile

bergkloven die hem omringen, hebben nochtans helemaal niets van de Vergiliaanse heuvel. Het gaat hier werkelijk om het gebergte, en de Mont Vinaigre bezit alle componenten ervan.

En zoals altijd op de hoogten, wordt de inspanning van de klim beloond met een heerlijk vergezicht : van hieruit blik je neer op de kust van de Var, de Alpes Maritimes, Haut Var en Hautes Alpes. Je staat er gewoon sprakeloos bij.

Nog steeds te voet, daal je terug af naar het parkeerterrein waar je fiets je opwacht. Je wipt er op en rijdt via de « normale » weg tot het Maison Forrestière du Malpey, waar je een stukje griezel gaat meemaken.

In de 18e eeuw werd de Route de l'Estérel, zoals zovele andere, onveilig gemaakt door struikrovers. De bergpas van de Esterel doortrekken was voor

de toenmalige reizigers een waar avontuur.

Het gevaarlijkste punt bevond zich precies in de omtrek van Malpey (slechte berg), waar nu nog gesproken wordt over de wapenfeiten van de rover Gaspard de Besse. Voor hem en zijn bende had hij in de bergwand van de Mont Vinaigre een grot ingericht waar ze zich verscholen nadat ze diligences en ruiters hadden uitgeschud.

Na het koude zweet komt de roes van de dikverdiende afdaling van de « Aureliaanse weg », een authentieke Romeinse heirbaan (hoe kon het anders met zo'n naam), die van Rome over Nice, Antibes, Fréjus en Aix naar Arles liep.

Je verlaat de heirbaan om terug te komen aan het kruispunt Colle Douce en zo weer te keren te Magali...

G. Delise

De villa is heel het jaar open, behalve in de maand november : dan neemt het personeel zelf vakantie.

Vanzelfsprekend worden er bij voorkeur weduwen en wezen opgenomen van spoor mannen die hun leven gaven voor ons aller vrijheid, alsmede effectieve leden van de Vereniging en hun gezinsleden en de spoor mannen die een statuut van nationale erkentelijkheid bezitten. Ten slotte kunnen alle andere spoor mannen er terecht, voor zover er plaatsen beschikbaar zijn. Buiten de tijd van de schoolvakanties (juli en augustus), genieten de gepensioneerde spoor mannen speciale voorwaarden als het verblijf ten minste 21 dagen duurt. Een goede raad : gelet op de talrijke aanvragen en de beperktheid van de beschikbare plaatsen, heb je er alle belang bij tijdig je kandidatuur te stellen om voor een verblijf in aanmerking te kunnen komen.

Vervolgens nog een interessante wetenswaardigheid : er rijdt elke dag een directe trein met ligplaatsen 2^e klas en slaapwagens T2 tussen Brussel-Zuid en Saint-Raphaël (en omgekeerd). Verdere inlichtingen kan je schriftelijk vragen op de zetel van de NVWS, Leuvense Weg 21, 1000-Brussel. Telefonisch kan dat op het nummer (02) 513 18 70 toestel 3905. Wie van direct contact houdt, kan er terecht op woensdag- en vrijdagvoormiddag (van 9 tot 12 u.). De zetel van de Vereniging bevindt zich in het lokaal nr. 25 (kelderverdieping).